Տ. ՌՈՒԲԷՆ ՎԱՐԴԱՊԵՏ ՅՈՎԱԿԻՄԵԱՆ
1918-1999

«Միայն քանի մը ամիս առաջ էր որ թաղմանական այս արարողութիւնը կատարեցինք հանգուցեալ Անուշաւան Ծայրագոյն Վարդապետ Զոլշանեանի մահուան առիթով: Միաբանութեանս սուգը, ցաւը, կը կրկնուի այս կերպով հանգուցեալ Ռուբէն Վարդապետ Յովակիմեանի մեկնումովը, բաժանումովը, մեր այս տունէն: Անոր կեանքը, եղած է պարզ ու համեստ: Ծնած Նոր Զուղայի մէջ, իր ուսումը ստացած ազգային վարժարանէն, յետոյ Կալկաթա մեկնած, Սէյնթ Ճէյմս բողոքական գոլլէճին մէջ իր ուսումը շարունակելու համար: Կալկաթայի մէջ իր հետաքրքրութիւնը իր ժողովուրդին պատմութեան եւ մշակութային իրագործումներու հանդէպ, զինք կը կապէ Կալկաթայի համայնքային եւ եկեղեցական կեանքին, այնտեղ իր ծառայութիւնները կը մատուցանէ, հակառակ որ առեւտրական կեանքի մէջ իր զբաղումները ունէր, իբրեւ հայ հաւատացեալ: 1968 թուականին Սարկաւագ կը ձեռնադրուի Կալկաթայի Հայոց Եկեղեցւոյ մէջ: Եւ անկէ յետոյ կ'որոշէ հոգեւորականի կեանքը ընդգրկել: Երուսաղէմ կուգայ 1972 թուին: Եւ իր հասուն տարիքին, 59 տարեկան, Ընծայարանի մէջ դասերու կը հետեւի, եւ 1978 թուին, կը ձեռնադրուի որպէս Ռուբէն Վարդապետ Յովակիմեան: Իր կեանքը նուիրուած կեանք մը եղաւ: Սրբոց Յակոբեանց Վանքին մէջ ստանձնեց պաշտօնները: Ժամօրհնողն էր այս Սուրբ Տաճարին: Տարիներով, 1980էն սկսեալ, իր ժամօրհնողի պարտականութիւնները կատարեց հաւատքով, խղճմտօրէն եւ ճշդապահութեամբ: Նշանակուեցաւ տպարանի տեսուչ: Այնտեղ եւս տարիներով իր ծառայութիւնը մատոյց իբրեւ հաւատարիմ գաւակը այս հաստատութեան: Եղաւ նաեւ Տնօրէն Ժողովի անդամ: Եւ այս բոլոր պաշտօններուն մէջ, իր նկարագրին համեստութեամբը, իր նախանձախնդրութեամբը աշխատեցաւ ու ծառայեց, երբեմն նեղուելով, երբեմն բնդադատելով, միշտ փափաք յայտնելով որ իր հոգեւոր եղբայրները այստեղ ըլլան աւելի հաւատարիմ, աւելի պարտականաչէ:

Ընթերցասէր էր, եւ գրելու շնորհք ալ ունէր: Գրելու այդ շնորհքը կ'օգտագործէր իրեն տրուած առիթներուն քարոզներ պատրաստելով:

Իր նկարագրին ցայտուն գիծերէն մէկը իր հանդարտարարոյ եւ պարտականաչէ անձ մը ըլլալն էր: Իր այդ հանեալի նկարագիրը իր շրջապատի անձերը կը զգային մինչեւ անգամ իր վերջին տարիներուն, երբ ֆիզիքապէս կարող չէր շարժիլ, երթալ գալ, եւ իբրեւ Հանգստեան Տան մը բնակիչ կարգադրուեցաւ որ ապրի բոյժ բոյրերու հոգատարութեան ներքեւ:

Այնտեղ եւս, իր շուրջինները իր մէջ կը տեսնէին հոգեւորականը՝ հանդարտ ու բարի, համակերպող այդ կեանքի պայմաններուն, օրինակ դառնալով ուրիշներուն:

Այսօր ան կը մեկնի մեզմէ, դէպի իր Արարիչը, իր վերջին «Ողջոյնը» տալով Սրբոց Յակոբեանց Միաբանութեան իր եղբայրներուն, եւ Քրիստոսի եկեղեցւոյն հաւատացեալ ժողովուրդին:

Միաբանութեանս հետ միասին իր մահուան բաժանումին ցաւը կը զգան նաեւ իր բոյրը, իր եղբայրը եւ եղբօր զաւակները Երեւանի մէջ, որոնց հոգատար էր, որոնց այցելութիւններ տուաւ, որքան որ ֆիզիքապէս կարող էր ճամբորդել:

Մեր այս սուգին մասնակից են նաեւ Միաբանութեան բոլոր Եղբայրները, որոնք կ'ապրին Պատրիարքարանիս աշխարհագրական սահմաններէն անդին: Բոլորն ալ պիտի աղօթեն մեզի հետ, որպէս զի Աստուած ընդունի իր պաշտօնեային եւ ծառային հոգին, ընդունելով անոր ծառայութեան բարի պտուղները, եւ ներելով անոր մարդկօրէն գործած յանցանքները «բանիւ, գործով կամ մտածութեամբ»:

Աստուած հոգին լուսաւորէ եւ մեզ մխիթարէ եւ զօրացնէ, մեր կեանքին եւ գործին եւ մեր պարտականութեանց խղճմտօրէն կատարման մէջ: Ամէն:»

Թ.Ա.Մ.

digitised by A.R.A.R.@